TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen, Geo. Gratchef.

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Rotuvainojen yhteiskunnalliset syyt

New Yorkissa toimiva American Civil Liberties Union on julkaissut sangen valaisevan vihkosen, jossa selitetään miten etelävaltioissa harjotetut lynkkaukset ja joukkoväkivaltaisuudet neekeriväestöä kohtaan perustuvat suoranaisesti taloudellisiin ja yhteiskunnallisiin syihin. Vihkosen on laatinut eräs William Pickens, joka toimii erään neekerien valistusseuran sihteerinä, ja Civil Liberties Union on ottanut vastuulleen kirjasen levityksen, koska "etelävältioissa tänäpäivänä kukaan valkoinen, enempää kuin mustaihoinenkaan, ei voi vapaasti saattaa julkisuuteen rotukysymystä koskevia perustotuuksia", niinkuin vihkosen alkulauseessa selitetään. Mielenkiintoisia ovat seuraavat Pickensin esittämät seikat:

Lynkkaukset ja joukkoväkivaltaisuudet ovat vain taloudellisen sorron välikeinoja. Lynkkauksia tapahtuu eniten siellä, missä neekereitä eniten riistetään; ja joukkoväkivaltaisuudet neekeriväestöä kohtaan ovat levinneet sikäli kuin neekerien riistäminen on levinnyt. Väkivaltaisuudet johtuvat suoranaisesti joko riistäjäluokan pyrkimyksestä pitää neekereitä orjuudessa tai epäsuorasti toisiin rotuihin lukeutuvista työläisistä, jotka ovat siitä katkeroittuneet, että neekerien riistäminen vaikuttaa heidänkin taloudelliseen kurjuuteensa. Georgian ja East St. Louisin rotukahakoissa on tämä syiden erilaisuus tullut näkyville.

On sangen opettavaa panna merkille millä seuduilla toimitetaan eniten lynkkauksia. Kolmenkymmenen vuoden aikana johtivat lynkkausten lukumäärässä seuraavat valtiot, järjestys alkaen pahamaineisimmasta valtiosta: Georgia, Mississippi, Texas, Louisiana, Alabama, Arkansas ja Tennessee, Alabaman, Georgian ja Texasin ohella kuuluu tähän alueeseen siis koko Mississippi-virran eteläinen laakso, jota syyllä voitaisiin kutsua "Amerikan Kongoksi".

Tässä Kongossa ei etsitä kautsua tai norsunluuta, siellä tuotetaan sokeria ja puuvillaa. Täällä vallitsee pakkotyö, työmies on orja. Orjuus on ovelasti keksittyä velkaorjuutta, jotta se muodollisesti näyttäisi "sivistyneeltä" ja jotta sille saataisiin laillisuuden leima. Muutaman sadan dollarin velka sitoo neekerityöläisen ja hänen kymmenhenkisen perheensä yhtä tarkasti valkoihoisen plantaasinomistajan orjuuteen, kuin olisi tämä ostanut heidät ruumiineen ja sieluineen.

Ainoa mahdollisuus velkaorjan vapautumiselle on, että joku toinen maksaa hänen velkansa; se on, että orja myy itsensä toiselle, josta vain johtuu kaikenlaisia lisäkuluja, kuten muuttokuluja ja bonus-maksuja. Tällä menettelyllä orjaisäntä hankkii orjansa halvemmalla kuin säännöllisillä orjamarkkinoilla, sillä velkajärjestelmän vallitessa ei isännän ole pakko maksaa täyttä markkinahintaa miehestä.

Tämmöinen on järjestelmä suuressa Mississippi-laaksossa, ja se on vallinnut muuttumattomana kolmekymmentä vuotta ja enemmänkin. Tämä järjestelmä on syynä niihin moniin julmiin lynkkauksiin ja polttamisiin, joita alueella harjotetaan yksityisiä neekereitä kohtaan.

Ihmisen keskinäisten suhteiden historiassa yksi menestyneimpiä harhaluuloja on käsitys, että Yhdysvalloissa ilmenevä taipumus värillisten henkilöiden lynkkaamiseen johtuu mustanrodun miesten erikoisesta viettymyksestä naisten raiskaamiseen. Sanomme tätä harhaluuloa menestyneeksi, koska useimmat, elleivät kaikki, valkoihoiset todella niin uskovat. Mutta totuus on, ja todistukset viittaavat aivan päinvastaiseen — nimittäin, että afrikalaiset ja heidän jälkeläisensä omaavat erikoisen vähän taipumuksia tähän rikoslajiin.

Mutta tähän rikokseen vetoaminen on hyvin menestynyt. Muuten vanha riistäjien konsti. Täytyyhän heidän löytää jokin syy, mikä oikeuttaa heidät voittamaan puolelleen kansan moraaliset tunteet.

Merkille on kuitenkin pantava, että kamalimmat rotukahakat Yhdysvalloissa viime vuosien aikana, eivät ole johtuneet seikoista, joihin voitaisiin liittää sukupuolirikoksia. Sellaisia ovat East St. Louisin verilöyly v. 1917; Brooks ja Lowndes kaunteissa ,Georgiassa, toimitetut useat lynkkaukset v. 1918; Chicagon mellakat v. 1919; Elainen, Ark., verilöyly v. 1919; ja Henry Lowryn polttaminen Nodenassa, Ark., tänä vuonna.

Useimmat lynkkaukset johtuvat taloudellisista epäkohdista. On olemassa vakiintunut käsitys, että neekerit luokkana ovat pidettävät yhteiskunnasta ulossuljettuina; että mustaihoinen ei saa hiota ja raataa muiden kuin vallitsevan rodun hyväksi. Tämä on luokkatunnetta. Tämä on perintöä orjatalouden ajoilta. Jos neekeri pyrkii parantamaan asemaansa, rikkoo hän silloin itse jumalaa vastaan ja sentähden on häntä armottomasti ja julmasti rangaistava — uskonnon vaatimusten mukaisesti. Neekeri, joka ahkeruutensa ja yksilöllisen yritteliäisyytensä avulla kohoaa yläpuolelle sitä asemaa, joka käsitetään hänelle kuuluvaksi, on samanlainen vihollinen kuin se, joka häväisee uskonnon pyhyyttä.

Tämmöiseksi kuvaa Pickens lynkkausten syyt. Ja ne tulevat säilymään niin kauan kuin voittojärjestelmä on vallitsevana tuotantomuotona. Ilahduttava merkki on kuitenkin tässä synkässä yössä, että etelävältioiden teollisuuskeskuksissa valkoihoiset työläiset alkavat käsittää neekerien asian olevan myös heidän asiansa. Luokkayhteenkuuluvaisuuden tunne on suurissa teollisuuskeskuksissa heräämässä ja tässä on ensimäinen siemen rotuennakkoluulojen hävittämiseen. Pian käsittävät valkoiset kuin mustatkin orjat, että vain yhteistoiminnalla ja yhteisellä taistelulla voidaan vapautua taloudellisesta sorrosta.

YHDYSVALTAIN KAPITALISTINEN SUURUS

Huolimatta siitä, että Yhdysvaltain asukasluku käsittää vain 6 pros. maailman väkiluvusta ja että Yhdysvaltain maa-alue on vain 7 pros. maapallon pinta-alasta, tuotetaan tässä maassa suunnattoman suuri osa kaikista tavaroista ja elämän tarpeista. Kuuluisa terästurstin presidentti, tuomari Gary, laskee v. 1920, että tässä maassa tuotetaan seuraavista tavaralajeista allamainittu prosenttimäärä koko maailman tuotannosta:

Kultaa 20 pros., vehnää 25 pros., rautaa ja terästä 40 pros., sinkkiä 50 pros., kivihiiltä 50 pr., aluminia 60 pros., kuparia 60 pros., puuvillaa 60 pros., öljyä 66 pros., maissia 75 pros., automobiileja 85 pros.

Muutaman kymmenen vuoden aikana ovat Yhdysvallat tulleet "teollisen kuningaskunnan" asemaan. V. 1899 oli maan tehdaslaitoksiin sijoitettu 8,975 milj. dollaria, mutta 1814 olivat sijoitetut pääomat kohonneet 22,791 milj. dollariin. Rautateille oli sijoitettu 1899 11,034 milj. dollaria, mutta vuonna 1914 oli summa kohonnut 20,247 milj. dollariin. Viidentoista vuoden aikana olivat tehdaslaitoksien ja rautateiden pääomat lisääntyneet 20 biljoonalla. New Yorkin pörssin listalle tulee näin vuosittain satumainen määrä uusia osakkeita ja bondeja. Ennen vuotta 1914, viiden vuoden aikana merkittiin listalle osakkeissa 1,420 milj. ja bondeissa 2,226 miljoonaa. Uusien laillistettujen yhtiöiden osakepääoma v. 1918 oli $2,599,735,600, 1919 $12,677,229,600 ja 10 kuukauden aikana v. 1920 $12,242,577,700. Mutta nämä numerot eivät vielä osota pääoman voittokulkua kaikessa laajuudessaan. Suuret trustit järjestävät niin, että niiden voitot ja sijoitukset pääomaan eivät tule selvästi näkyviin. Niinpä terästrusti v. 1903—1918 välisenä aikana asetti osake- ja bonditilille vain $31,600,000 samaan aikaan kuin sen liikeomaisuus todellisuudessa oli lisääntynyt $987,000,000. Samaa menettelytapaa ilmenee suurien pankkien ja muiden trustien toiminnassa. V. 1914—1918 aikana kuusi johtavaa teräsyhtiötä lisäsivät liike-pääomaansa $461,965,000, mutta samaan aikaan lisääntyivät vararahastot $617,656,000. Kaikki nämä biljoonat ovat trustien "ansioista". Wall Street Journal kertoo, että 104 maan suurta liikeyhtymää mainitun neljän "raskaiden kustannuksien", mutta myöskin loistavien liikevoittojen vuosina, sijoittivat liikepääomaksi lähes kaksi biljoonaa dollaria. Näiden korporatsionien lisäykset vararahastoihinsa oli $1,941,494,000 neljän vuoden aikana ja voitot sijoittajille $1,522,000,000.

"KARJALAN PÄIVÄT" EIVÄT OLE PÄÄTTYNEET

Osuustoimintaväen "Karjalan päivät", joiden kuluessa kerätään rahasto traktorin hankkimiseksi Karjalan Työ Kommuunille, alkoivat kesäk. 24 p:n ja kestävät heinäk. 10:teen päivään saakka Ensimäisiä lahjotuksia traktorirahastoon on jo alkanut saapumaan aina idän valtioista ja Canadasta saakka.

Tällä kertaa emme enään ryhdy erikoisesti painostamaan "Karjalan päivien" merkitystä, sillä sen pitäisi nyt olla tunnettu jokaiselle lukijalle. Kehotamme jokaisen kerääjän jatkamaan työtään viimeiseen päivään saakka ennenkuin tilittää keräämänsä varat Keskusosuuskunnalle.

Ellei piknikkiä, illatsua tai jotain tilaisuutta ole vielä järjestetty Karjalan traktorirahaston hyväksi, niin sen ehtii vielä nytkin järjestämään. Pankaa vaan toimeksi heti!

Ja ellei paikkakunnallanne ole kukaan ryhtynyt keräystä toimittamaan, jotain yksityistä toveria kehoitetaan pyytämään keräyslistoja Keskusosuuskunnan konttorista ja panemaan keräyksen toimeen. Listoja ehtii vielä nytkin pyytämään ja toimittamaan keräyksen, kun se vaan pannaan toimeksi vitkastelematta.

Listoja voi pyytää osotteella **Co-operative Central Exchange, Box 147, Superior, Wis.**

Tilitykset keräyksen päätyttyä on toimitettava samalla osotteella.

Jokainen osaltaan olkoon myötävaikuttamassa tämän keräyksen onnistumiseksi! Hyvää tarkotusta varten alotettua työtä ei saa jättää keskeneräiseksi! Myöskään ei saa sallia sen epäonnistua!

VALKOINEN VAINO

Ranskassa juuri suoritettujen kommunistien joukkovangitsemisen ja kotitarkastusten johdosta, jolloin porvarisluokka koston uhreiksi ovat joutuneet toverit sellaiset kuin Frossard, Loriot, Suvarin, Barbusse y. m., kirjottaa L'Humanite-lehti kesäk. 1 p:n numerossaan seuraavaa:

Seitsemänkymmentä vainotointa yhdellä kertaa! Seitsemänkymmenen toverin kotirauha rikottu mitä raaimmin! Ja millä tuloksella? Onko tällä poliisitoimenpiteellä mielitty rauhoittaa vastavallankumouksellista lehdistöä, edustajakamaria ja senaattia? Turha yritys! Nuo ihmiset eivät tunne tyydytystä ennen sitä suurta suoneniskua, jolla he uneksivat voivansa nujertaa vallankumouksen!

Onko hallituksella ollut tarkoituksena suorittaa valehyökkäys kääntääkseen huomion jokapäiväisistä häväistysjutuista, kaikista hallinnan mädännäisyyden ja turmeluksen ilmiöistä?

Mieliikö se saada maan unohtamaan yleisenä puheenaiheena olevan varastelun, anastelun, suusta suuhun kulkevat syytökset, jatkuvat yhteentörmäykset poliittisten ja rahamiespiirien välillä, kaikissa alastomuudessaan esiintyvän rikollisen sekasotkun, josta koko maailma puhuu?

Uskooko sen voivansa sulkea meidän suumme, pysähdyttää meidän vallankumouksellisen valmistelutyömme, estää puolueen toimihenkilöt, sen sanomalehtimiehet ja puhujat kuuluttamasta julki inhoaan ja vihaansa?

Hallitus voi varsin hyvin keksaista salaliittoja, vainota, kuristaa ja sanomalehdistönsä kautta mustata meikäläisiä. Mutta kaikki tämä tapahtuu liian myöhään. Se iskee meidän riveihimme. Yhä raskaimmiksi käyvät sen kostoiskuta ja vaino. Mutta kaikella tällä se vain lujittaa Kommunistista Puoluetta, sen vastustusvoimaa, sen hyökkäystarmoa ja päättäväisyyttä.

Ja varsinkin mitä tulee yrityksiin lopettaa meidän antimilitaristinen propagandamme, on kaikki turhaa. Mikään ei voi pysähdyttää meitä tällä tiellä.

Ja me tulemme jatkamaan niin puheessa kuin kirjotuksessa! Vasta tästä alkaen taistelu kiihtyykin koko voimallaan ja armotta kapitalistista järjestelmää kannattavaa valtaa vastaan.

Kommunistisen Puolueen ylei sessä toiminnassa on taistelulla militarismia vastaan tällä hetkellä ensi paikkansa. Ja valtiovallan toistuva raivo ja raakuus juuri meille osoittaa tämän velvollisuuden välttämättömyyden!

OMAISUUKSIEN KESKITTYMINEN

Kapitalistisen tuotantotavan luonteen mukaisesti keskittyvät omaisuudet ja koko tuotannollisen elämän kontrolli muutamien harvojen käsiin. Niinpä tilastovirkailijoiden puolelta ilmoitetaan, että yksin New Yorkin valtiossa on neljäkymmentä jotka maksoivat veroa miljoonan dollarin tai sitä suuremmaista tuloista vuonna 1918 ja että näitä monimiljoonereja on Yhdysvalloissa kaikkiaan 67. New Yorkin valtiossa asuvat siis enemmät kuin puolet Yhdysvaltain rahakuninkaista ja teollisuusautokraateista.

V. 1919 tuloverokaavakkeiden mukaan oli New Yorkin valtiossa 321,179 asukasta joiden tulot nousivat tuhanteen mutta ei kahteen tuhanteen dollariin. Tämä luokka muodostaa suurilukuisimman verotilastossa ja maksoi tämä luokka $1,015,832 eli noin kolme prosenttia verotulojen kokonaissummasta. Yleensä tilasto osottaa, että luokat, joiden tulot ovat alle viiden tuhannen, ovat maksaneet veroina suurimmat summat ja että sen jälkeen verotulojen kokoamissumma seuraavilta luokilta aina $20,000 tuloihin asti laskee ja sen jälkeen taas nousee niin, että $20,000:sta $50,000:iin tulojen saajat ovat maksaneet kukin luokka yli miljoonan dollaria. Varsinaiset suuret omistajat, yhdessä ainoassa luokassa maksoivat kaksi miljoonaa dollaria veroina. Tämä luokka käsittää 100,000 tulojen omaksujat. Suuret multimiljoneerit, joita New Yorkissa on 40, maksoivat yhteensä veroja ainoastaan $851,306. Tilasto osottaa edelleen, että mainitussa valtiossa 49 henkilön tulot olivat $500,000; 151 henkilön $200,000; 1,782 henkilön $40,000 ja 10,930 henkilön $7,000.

SUUNTATAISTELU RANSKAN RAUTATIELIITOSSA

Ranskan rautatieläisten äskettäin pidetyssä kongressissa vasemmistoainesten ammatillista internationalea koskeva päätöslauselma saavutti enemmistön hyväksymisen, minkä jälkeen siihen asti enemmistönä ollut kokouksen oikeisto jätti koko kongressin. Päätöslauselma, joka viskasi Amsterdamia kannattavat kongressiedustajat pellolle, oli seuraavaa sisältöä:

Keskellä kaaosta, joka järkyttää koko maailmaa, on työläisten velvollisuutena enemmän kuin milloinkaan ennen ojentaa kätensä yli rajain. Tehdäkseen vastarintaa kapitalismin yhteiselle ja lujalle kansainväliselle vallalle on maailman työläisten toden teolla yhdyttävä järjestön helmassa, missä he voivat kansainvälisellä pohjalla käydä luokkataistelua, johon he ovat omassa maassaan ryhtyneet isännistöään vastaan.

Rautatieläisten liittokongressi on sitä mieltä, että Venäjän vallankumous on sekä periaatteiltaan että jokapäiväiseltä toiminnaltaan, jos kohta se taistelee kapitalistimaailman synnyttämäin sisäisten ja ulkoisten vaikeuksien kanssa, yhtäkaikki ensimäisen proletaarisen vallankumouksen yritys.

Uskollisena Amiensin kongressin päätöslauselman hengelle selittää se kannattavansa ammatillisen liikkeen itsenäisyyttä poliittisiin puolueisiin nähden, mutta on sitä mieltä, että liittyminen Moskovan Ammatilliseen internationaleen, kaukana siitä että olisi Amiensin päätöksen vastainen, on mitä vakavin vallankumouksellisten periaatteiden ilmaisu.

JUTUN JATKOA

Pikkuporvaristokin napisee Debsin vankilassa pitämisestä

Universal Service uutistoimiston pääkirjeenvaihtaja kirjottaa Oregon Journalille sangen myrkkyyntyneessä äänilajissa Debsin edelleenkin vankilassa pitämisen johdosta ja arvostelee nykyisen hallituksen kaksinaamaisuutta. Artikkelissa lähdetään siitä, että hallitus on vapauttanut Leavenworthin kuritushuoneesta valkosen orjakaupan harjoittamisesta tuomitun kuuluisan nyrkkitappelijan Jack Johnsonin, "jotta hänelle annettaisiin tilaisuus seurata mieskohtaisesti kohdakkoin tapahtuvaa Dempseyn ja Carpentierin välistä nyrkkitappelua." Sitten kiinnitetään huomiota siihen, että hallitus on vapauttanut kaikki sodan aikana väkoilulain perusteella tuomitut todelliset maan viholliset, jotka aikoinaan toiminnallaan aikaansaivat paljon vahinkoa kauppalaivastolle ja satamalaitoksille ja kysytään, millä perusteella hallitus edelleenkin pitää lukkojen takana sellaisia kaikin puolin rehellisiä miehiä kuin on Debs ja miksi hallitus lupauksistaan huolimatta ei ole ratkaisevasti lähtenyt korjaamaan Palmerin poliikan väärtyyksiä.

Kirjeenvaihtaja, Norman Hapgood, lausuu m.m.: "On muistettava, että julkisuudessa melko paljon pohdittiin vähää ennen Palmerin virastaan luopumista sen johdosta, että hän laski vapauteen miehiä, jotka julkeasti olivat sekaantuneet hallitus tamme vastaan sodan aikana tehtyihin salaliittoihin, kun taasen Palmer tosissaan vaati, että Eugene Debsin tapaiset rehelliset ja rauhalliset kan-

IMPERIALISTISET RISTIRIIDAT AJAVAT EUROOPAN MAAT TALOUDELLISEEN ROMAHDUKSEEN

Aikaisemmin on jo selostettu, että sotakorvauskysymys, sellaisena kuin se Versaillesin rauhansopimuksessa päätettiin hinnalla millä tahansa läpi ajaa, tulee syöksemään johtavat imperialistiset maat taloudelliseen vararikkotilaan. Versaillesin sopimuksen politiikkaa on käytännössä nyt vuoden päivät toteutettu sotakorvauksiin nähden ja siitä ovat seuraukset olleet imperialistisille sodan voittajamaille niin ankarat, että niitten johtavien valtiomiestenkin suuhun on lipsahtanut sormi ja päätään pudistellen ne nyt tuumivat yksikantaan, että kaikki ei taida ollakaan tällä kertaa varsin "yes".

Asiasta kirjottaa saksalainen porvarillisliberaalinen kritiikko, Maximilian Harden, seuraavaan tapaan, josta selvästi kuvastuvat esille Versaillesin politiikan kiihkoilevan sokeuden laajakantoiset seuraukset:

"Ja niin rauhan taloudelliset seuraukset ovat alkaneet.

"Ranska vaati sille kuuluvan osuuden kullassa ja jo heti ensimäinen suoritus tarttui koko rahamailmaa korvasta kiinni. Ranska kieltäytyi ottamasta vastaan sitä mitä me omista varastoistamme olisimme voineet sille antaa. Se vaati meiltä sitä, mitä meillä ei ollut, nimittäin kultaa.

"Tyydyttääkseen Ranskan vaatimuksia kävi Saksalle välttämättömäksi ostaa Amerikan dollareita, aimeata tämänpäiväistä kansainvälistä rahastandardia koko mailmassa. Dollareitten kysyntä lähetti heidät korkeamman välityspalkkion suorittamiseen.

"Tästä seurauksena liittolaisten rahan arvo laski ja niin olemme joutuneet sellaiseen tilanteeseen, että sen mikä voitettiin Saksalta sotakorvauksissa on menetetty frangin ostovoimassa. Englanti, joka tästä rahasta sai vain hyvin vähäisen, kärsi rahansa arvon alenemisen muodossa.

"Ja mitäpä muuta saatettiinkaan odottaa? Liittolaisten ylintä neuvostoa varotettiin kerta toisensa jälkeen siitä, että huikeat korvausvaatimukset tulevat kääntämään taloudellisen mailman nurinniskoin. Ranskan pakotuksesta neuvosto vain jatkoi ja ajoi läpi järjettömiä vaatimuksiaan ja siitä seurauksena alkaa näyttää siltä, että kysymys on uudelleen otettava käsittelyn alaiseksi ja että on keksittävä uusia maksumenettelyjä.

"Koetin korvauskysymysten aikana Lontoossa osottaa, että se ei ollut yksistään kahden tai kolmen maan keskinäinen asia. Sanoin hyvin selvään, että se oli suurin probleemi, mitä sivistyneellä mailmalla milloinkaan ennemmin oli ollut ratkaistavanaan.

"Me tarjosimme Ranskalle tuhansien saksalaisten työläisten ruumiillista työtä Pohjois-Ranskan uudelleen rakennuttamista varten. Tässä esityksessä oli jotakin kouraantuntuvaa, jotakin luovaa. Mutta Ranska kieltäytyi. Ranska selitti, että se mahdollisesti tulisi johtamaan siirtolakolonnien muodostumiseen ja että Ranskan asukkaat eivät halusta näkisi niin monien entisten vihollistensa läsnäoloa.

"Me tarjosimme koneita ja teknillisiä välineitä ja työkaluja, mutta meille sanottiin, että se on mahdotonta — Saksan täytyy maksaa rahassa.

"No hyvä — me maksamme ja ensimäisenä seurauksena siitä on taloudellinen kriisi Ranskassa. Meidän laivojemme Englannille luovuttaminen laski laivojen hinnan kaikkialla, kunnes laivojen, joita kolmisen vuotta sitten ei rahallakaan saanut ostaa, sallitaan nyt ruostua monessa "luutarhassa".

"Tästä huolimatta me edelleenkin rakennamme laivoja luovutettaviksi liittolaisille, kun taasen liittolaisten laivatelakat ovat täydellisessä seisahdustilassa. Me annamme Ranskalle kivihiiltä — hinnalla, johon Englanti ei voi vastata, vaikkapa sen kaivokset olisivatkin käynnissä. Jos me edelleenkin jatkamme tätä kivihiilen luovuttamista alle englantilaisen kivihiilen tuotantokustannusten, niin miten käy Englannin vientikaupan tulevaisuudessa?

"Saksa voisi jatkaa maksamista Amerikan dollareissa ja ehkäpä mailma ei olisi niin nurinniskoin, jos Amerika ostaisi riittävän paljon Saksan tuotteita. Mutta Amerika ei halua ostaa. Se on ainoa (kapitalistinen) maa, joka kykenee maksamaan kauppatavaroista standardikultarahassa.

"Amerika voisi auttaa Saksan maksukykyisyyttä, mutta Amerikan kongressi työskentelee halukkaana nostamaan korkeampaa suojelevaa tariffiseinää kaikkia ulkomaalaisia tuotteita vastaan, pitääkseen ne maastaan poissa.

"Liittolaismaat jatkuvasti vastustavat suurien väriainemäärien ja muitten tuotteitten Saksasta tuottamista sillä perusteella, että ne muuten tuhoaisivat oman maansa teollisuuden.

"Tämän kysymyksen ratkaisu ei ole ollut niin yksinkertaista kuin mitä Lloyd George ja Briand kerran näyttivät ajatelleen. Ennustukseni, että ei voida arvailemallakaan keksiä mitään mekaanista keinoa sen yksinkertaiseksi tekemiseksi on selvästi toteutunut.

"Ja mitä mahdollisuuksia on olemassa Ranskan ja Saksan toisiaan lähentelemisestä?

"On mahdollista, että Euroopan yli tulee kulkemaan jälkiin palautumisen aalto. On mahdollista, että sitä ennen on täytynyt tapahtua Ranskan taloudellisen elämän romahdus. Joka tapauksessa kummankin maan vastuunalaiset virkallijat ovat alkaneet lähennellä toisiaan.....

"Britannian työväestö tappelee yhä edelleenkin sitkeästi palkkojen laskemista vastaan ja suuret teollisuuskeskukset ovat hiljaa, niistä ei nouse savua taivasta kohden. Kivihiililakon pitkään jatkuminen tulee johtamaan meidät romahdukseen, jossa kaikki toiveet entisen kukoistuksen saavuttamisesta syöstään kappaleiksi. Jokainen teollisuuslaitos on näännytetty nälkään välttämättömien tarpeitten puutteen kautta ja kaikkialla on kauppaa vaarallisesti haavotettu.....

"Tällä välin Britannian hallitus on joutunut kuumaan vesipyttyyn kieltäytyessään käsittelemästä rahallista asemaa tarkasti taloudelliselta, rauhan, uudelleen harkitsemisen ja uudelleen rakentamisen kannalta niissä puitteissa, jotka sen voimiin nähden ovat mahdollisia.

"Pääministeri Lloyd George on menettämäisillään otteensa yleiseen mielipiteeseen ja valtiolliseen koneistoon.

"Minulle on kerrottu, että Yhdysvalloissa presidenttivaalien aikana ei kysymyksenä ollut 'Oletko kansojen liittoa vastaan,' vaan 'Oletko sairauteen asti kyllästynyt nykyiseen hallitukseen?' — ja vastaus kuului: 'Taivasten tähden, me olemme kaikki!'

"Sama kysymys tehdään parhaillaan Englannin valitsijoille joka puolella. Mutta minun täytyy samalla myöntää, että ne herrat, jotka voittavat edustajapaikkoja Lloyd Georgen kannattajilta, pelaavat humpuukipeliä niitten kanssa, jotka kaduille on työnnetty....."

Että Maximilian Harden on koko likellä oikeata mikäli hän käsittelee sotakorvauskysymystä ja sen vaikutusta imperialistisien maitten taloudelliseen elämään, käy ilmi eräästä englantilaisen Sir Philip Gibbsin lausunnosta samasta asiasta. Gibbs sanoo:

"Tosiasiat, joista mainitsin viimeisessä raportissani Saksan teollisuudesta ja Saksan päätöksestä maksaa korvausvaatimukset niin likelle kuin se inhimillisesti ajatellen on mahdollista voimakkaasti kehittämällä maan tuotteitten ulosvientiä on kysymys, jota Englannin suuret finanssimiehet ovat vakavasti huolestuneina käsitelleet. Entinen rahakansleri, Reginald McKenna, on päässyt aivan samaan tulokseen asiassa. Hän tutkimuksissaan osottaa, että jos Saksa tällä tavalla maksaa korvaukset, niin se tulee hävittämään Britannian kaupan, puhumattakaan Amerikan kaupasta. Se on paljastanut uuden puolen ja vaaran asiassa, jota yksinkertaiset sielut eivät aikaisemmin ole äkänneet.

"Niitä vastassa on eriskummallinen vastakohtainen paradoksi, se nimittäin, että samalla kun ne huutavat: 'Pakottakaa Saksa maksamaan', ne vaativat omaa teollista raunioittamistaan.

"Mr. Kennanin esitys, että Saksan tulisi maksaa raaka-aineissa, ei lainkaan parantaisi Englannin asemaa, sillä täällä Englannissa meillä jo on raaka-ainetta, nimittäin kivihiiltä, jota me emme voisi myydä nykyisillä hinnoilla vaikkapa kivihiilenkaivajamme heti suostuisivat työhön palaamaan.

"Tässä pintehessä minä näen ainoastaan yhden vaihtoehdon kahdesta pahasta, joista toisen muodostaa korvausmaksujen suorittaminen ylivoimaisen kauppakilpailun kautta ja toisen niitten suorittamatta jättäminen, jolloin voittajamaitten kansojen niskoille jäisi yhä edelleenkin suunnaton sotavelkojen taakka. Ulospääsytien muodostaa taloudellinen sopimus Saksan, Suur-Britannian, Ranskan ja Yhdysvaltain välillä, jonka kautta saatettaisi tasapainoon kunkin maan vienti ja tuonti ja jonka kautta nostettaisi Saksan markan arvo, joka estäisi Saksan myymästä tuotteitaan koko mailmalle vaihtokustannuksilla. Mitenkä tämä tultaisi tekemään eivät minun omat tietoni pysty selittämään, mutta sen ratkaisemisen ei pitäisi mennä yli ihmisen ajatuskyvyn. (Kapitalismin vallitessa koko rohkea toivomus.)

"Yksinpä Ranskan valtiomiehetkin alkavat käsittää sen, että yhteistoiminta Saksan työväestön ja teollisuusjärjestöjen kanssa olisi parempi politiikka kuin Saksalta korvausmaksujen puristaminen, jonka kautta pakosta joudutaan sen tulolähteitä kehittämään mailmanmarkkinoilla Ranskan itsensä kustannuksella. Lothringin rautamalmi tarvitsee Westphalin kivihiiltä ja päinvastoin."

Lainatkaamme vielä yksi lausunto, joka tätä asiaa selostaa ehkä suorasanaisemmin kuin edelliset. Wm. Bird sähköttää Pariisista seuraavaan tapaan:

"Näyttää siltä kuin liittolaisten pian täytyisi pyytää Saksaa lopettamaan korvausmaksujen suorittamisen. Ensimäinen mitätön maksu, joka käsittää vain pienen murto-osan korvausvaatimuksien kokonaissummasta, on nakännut kansainvälisen pankkimailman sellaiseen sekaannukseen, että Lontoon korvaussopimuksen mahdollisuus käytännössä totetettuna näyttää sangen kyseenalaiselta.

"Korvaussumman siirtäminen New Yorkin pankkien välityksellä sai heti Amerikan pankkiirien puolelta äikaan valituksia, että koko puuha syöksee kaikki entiset ulkomaitten rahakurssit nurinniskoin ja että sen seuraksena uhkaa maastavientiä vakavaluontoinen vaara.....

"Täten paradoksi, jota jotkut taloustietelijät jo rauhankonferenssin aikoihin koettivat selittää välttämättömäksi, alkaa silmissämme toteutua ja liittolaiset, pikemmin kuin Saksa, tulevat olemaan ensimäisiä, jotka Saksaan vedoten pyytävät sitä lakkauttamaan korvausmaksujen suorittamisen.

"Ranskan pelko tämän paradoksimaisen tilanteen johdosta kuvastuu selvimmin ja pelottavimmin esiin eräästä laista, jonka sotaministeri Barthoun on onnistunut viime päivän kuluessa saada liitetyksi lakikokoelmiin ja jonka tarkotuksena on estää kommunisteja kylvämästä tyytymättömyyttä ja kurittomuutta armeijan keskuuteen. Tämä laki ampuu tykkänään maalinsa yli ja siihen sisältyy todellinen, sivilioikeuksia vastaan tähdätty uhka. Tämä lakiesitys melko elävästi herättää henkiin legendan Ranskan militarismista. Laki säätää viiden vuoden vankeusrangaistuksen ja aina 20,000 frangin sakon jokaiselle sotilaalle, joka osottaa tottelemattomuutta upseerin määräyksille, koskivaipa nämä sitten mitä tahansa. Se säätää samanlaisen rangaistuksen jokaiselle, joka tavalla taikka toisella yrittää antaa anteeksi edellä esitetynlaista tekoa, ja jokaiselle, joka joko sotilaan vaimolle tai äidille yrittää jakaa sotavastaista propagandakirjallisuutta. Ja vihdoin tässä laissa säädetään, että tämänluontoisia asioita saa käsitellä vain ojennusoikeus, jolla on oikeus estää julkisuuteen tulemasta kaikki todisteet. Jokaista sanomalehtikirjeenvaihtajaa rangaistaan, joka yrittääkin vastoin oikeuden määräyksiä julkaista näitä asioita koskevia seikkoja.

"Ei tarvitse olla mikään lakiekspertti, voidakseen osottaa minkälaista rikoksellisuutta tällaisen lain suojassa voidaan harjottaa. Se antaa ankaran sotilasdiktatuurin pitäjille yhtä vapaat kädet toimia mielivaltaisesti kuin ennen sota-aikaa tsaarien Venäjällä ja estää yksinpä sanomalehtiäkin arvostelemasta tällaisia tekoja muuten kuin hallituksen mieliksi milloin joku lakia on rikkonut....."

Kaikki edellä esitetyt lainaukset on tehty kapitalistisesta sanomalehdistöstä, joka nyt aivan äkkiä ja pitkän väliajan jälkeen on kuin yhtenä miehenä nostanut kauhua ilmaisevan huudon nykyisestä kapitalistisen mailman tilanteesta. Nämä lainaukset osottavat mitenkä täpärällä neulan kärjessä kapitalistisen mailman painopiste on ei ainoastaan poliittisesti, vaan myöskin taloudellisesti. Yleensä on epäilty, että jos